

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

5 iulie 2018*

„Trimitere preliminară – Regulamentul (UE) nr. 604/2013 – Determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe – Articolele 17, 18, 23 și 24 – Procedură prealabilă de protecție internațională în curs de desfășurare într-un stat membru – Cerere nouă în alt stat membru – Lipsa unei cereri de reprimire în termenele prevăzute – Predarea persoanei în cauză în scopul urmăririi penale”

În cauza C-213/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Tribunalul din Haga, judecând în Amsterdam, Țările de Jos), prin decizia din 20 aprilie 2017, primită de Curte la 25 aprilie 2017, în procedura

X

împotriva

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul L. Bay Larsen (raportor), președinte de cameră, și domnii J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby și M. Vilaras, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 1 februarie 2018,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru X, de I. J. M. Oomen și de F. L. M. van Haren, advocaten;
- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman, de M. A. M. de Ree, de M. L. Noort și de J. Langer, în calitate de agenți;
- pentru guvernul german, de T. Henze și de R. Kanitz, în calitate de agenți;
- pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér, de G. Koós și de G. Tornyai, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: neerlandeza.

– pentru Comisia Europeană, de M. Condou-Durande și de G. Wils, în calitate de agenți,
după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 13 iunie 2018,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 17 alineatul (1), a articolului 18 alineatul (2), a articolului 23 alineatul (3) și a articolului 24 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31, denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul X, resortisant pakistanez, pe de o parte, și Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (secretarul de stat pentru securitate și justiție, Țările de Jos) (denumit în continuare „secretarul de stat”), în legătură cu deciziile prin care acesta din urmă a dispus transferul lui X în Italia, obligarea sa la părăsirea neîntârziată a teritoriului Țărilor de Jos și respingerea cererii de permis de ședere temporară pe care persoana interesată o prezentase în temeiul dreptului de azil.

Cadrul juridic

Regulamentul nr. 1560/2003

- 3 Anexa II la Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 al Comisiei din 2 septembrie 2003 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO 2003, L 222, p. 3, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 140), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 118/2014 al Comisiei din 30 ianuarie 2014 (JO 2014, L 39, p. 1) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 1560/2003”), este compusă din liste ale mijloacelor de probă și ale dovezilor circumstanțiale relevante în scopul aplicării Regulamentului Dublin III.
- 4 Anexa III la acest regulament cuprinde un „[f]ormular-tip pentru cererile de reprimire”.

Regulamentul Dublin III

- 5 Considerentele (4) și (5) ale Regulamentului Dublin III au următorul cuprins:
„(4) Concluziile de la Tampere exprimă [...] faptul că [sistemul european comun de azil] ar trebui să includă, pe termen scurt, o metodă clară și operațională pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.
(5) O astfel de metodă ar trebui să se întemeieze pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză. Ar trebui, în principiu, să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât să se garanteze accesul efectiv la procedurile pentru acordarea protecției internaționale și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională.”

6 Articolul 17 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Prin derogare de la articolul 3 alineatul (1), fiecare stat membru poate decide să examineze o cerere de protecție internațională care îi este prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid, chiar dacă această examinare nu este responsabilitatea sa în temeiul criteriilor stabilite în prezentul regulament.

Statul membru care a decis să examineze o cerere de protecție internațională în temeiul prezentului alineat devine statul membru responsabil și își asumă obligațiile asociate acestei responsabilități. [...]

[...]”

7 Articolul 18 din regulamentul menționat are următorul cuprins:

„(1) Statul membru responsabil în conformitate cu prezentul regulament este obligat să:

[...]

(b) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un solicitant a cărui cerere se află în curs de examinare și care a depus cererea într-un alt stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere;

(c) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care și-a retras cererea aflată în curs de examinare și care a depus o cerere în alt stat membru [sau care se află, fără a deține un permis de ședere, pe teritoriul unui alt stat membru];

(d) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid a cărui cerere a [fost] respinsă și care a depus o cerere în alt stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere.

(2) În cazurile care intră în domeniul de aplicare al alineatului (1) literele (a) și (b), statul membru responsabil examinează sau finalizează examinarea cererii de protecție internațională prezentată de solicitant.

[...]

În cazurile care intră în domeniul de aplicare al alineatului (1) litera (d), atunci când o cerere a fost respinsă doar în primă instanță, statul membru responsabil se asigură că persoana în cauză are sau a avut posibilitatea de a recurge la o cale de atac eficientă în temeiul articolului 46 din Directiva 2013/32/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60)].”

8 Articolul 23 alineatele (1)-(3) din același regulament prevede:

„(1) În cazul în care statul membru în care o persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a prezentat o nouă cerere de protecție internațională consideră că este responsabil un alt stat membru, în conformitate cu articolul 20 alineatul (5) și articolul 18 alineatul (1) liter[a] (b), (c) sau (d), poate cere ca acest alt stat membru să reprimească persoana respectivă.

(2) Cererea de reprimire se depune cât mai rapid posibil și în orice caz în termen de două luni de la primirea rezultatului pozitiv transmis de unitatea centrală Eurodac [...]

În cazul în care cererea de reprimire se bazează pe alte dovezi decât cele provenite din sistemul Eurodac, acestea se trimit statului membru solicitat în termen de trei luni de la data depunerii cererii de protecție internațională în sensul articolului 20 alineatul (2).

(3) În cazul în care cererea de reprimire nu este depusă în termenul stabilit la alineatul (2), responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională revine statului membru în care a fost prezentată noua cerere.”

9 Articolul 24 din Regulamentul Dublin III prevede:

„(1) În cazul în care un stat membru pe teritoriul căruia se află o persoană, astfel cum este menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), fără permis de ședere și pentru care nu s-a depus nicio cerere nouă de protecție internațională, consideră că alt stat membru este responsabil în conformitate cu articolul 20 alineatul (5) și cu articolul 18 alineatul (1) liter[a] (b), (c) sau (d), poate cere acelui alt stat membru să reprimească persoana în cauză.

[...]

(5) Cererea de reprimire a persoanei menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) se face utilizând un formular standard și incluzând probe sau dovezi circumstanțiale, astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3), și/sau elemente relevante din declarațiile persoanei, care să permită autorităților din statul membru solicitat să verifice dacă este responsabil pe baza criteriilor stabilite în prezentul regulament.

Comisia, prin acte de punere în aplicare, întocmește și reexaminează periodic două liste în care se specifică probele relevante și dovezile circumstanțiale relevante în conformitate cu criteriile prevăzute la articolul 22 alineatul (3) literele (a) și (b) și adoptă condiții uniforme privind pregătirea și depunerea cererilor de reprimire. Respectivile acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).”

10 Articolul 25 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Statul membru solicitat efectuează verificările necesare și emite o decizie privind cererea de reprimire a persoanei în cauză cât de curând posibil și în orice [caz] cel târziu în termen de o lună de la data primirii cererii. Atunci când cererea se bazează pe date obținute din sistemul Eurodac, acest termen se reduce la două săptămâni.”

Directiva 2013/32

11 Articolul 46 alineatul (1) din Directiva 2013/32 prevede:

„Statele membre se asigură că solicitanții de protecție internațională au dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, împotriva:

(a) unei decizii luate cu privire la cererea lor de protecție internațională [...]

Litigiul principal și întrebările preliminare

12 X a prezentat o primă cerere de protecție internațională în Țările de Jos la 23 martie 2011. Secretarul de stat a respins această cerere printr-o decizie din 5 septembrie 2011. Acțiunile formulate împotriva acestei decizii au fost respinse definitiv de instanțele competente.

- 13 La 4 iunie 2014, X a prezentat o a doua cerere de protecție internațională în Țările de Jos. Secretarul de stat a respins această cerere printr-o decizie din 11 iunie 2014. O acțiune formulată împotriva acestei decizii a fost respinsă la 7 iulie 2014 de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Tribunalul din Haga, judecând în Amsterdam, Țările de Jos). X a formulat o cale de atac împotriva hotărârii la Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos).
- 14 La 28 septembrie 2014, X a părăsit Țările de Jos, unde era urmărit pentru o infracțiune contra libertății și integrității sexuale.
- 15 La 23 octombrie 2014, el a prezentat o cerere de protecție internațională în Italia.
- 16 La 30 ianuarie 2015, autoritățile italiene, în temeiul unui mandat european de arestare, l-au predat pe X autorităților neerlandeze în scopul urmăririi penale.
- 17 Întrucât o căutare în sistemul „Eurodac” a arătat că persoana interesată prezentase o cerere de protecție internațională în Italia, secretarul de stat a cerut autorităților italiene, la 5 martie 2015, să îl reprimească pe X în temeiul articolului 18 alineatul (1) litera (b) și al articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III.
- 18 În absența unui răspuns al autorităților italiene la această cerere de reprimire, secretarul de stat, printr-o decizie din 24 martie 2015, a dispus transferul lui X în Italia și obligarea sa la părăsirea neîntârziată a teritoriului Țărilor de Jos.
- 19 La 30 martie 2015, autoritățile italiene au acceptat cererea de reprimire referitoare la X.
- 20 La 1 aprilie 2015, X a formulat o acțiune împotriva deciziei din 24 martie 2015 prin care se dispusesse transferul său și a solicitat judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii de la Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Tribunalul din Haga, judecând în Amsterdam) să adopte o măsură provizorie. Printr-o decizie din 21 aprilie 2015, această cerere de măsură provizorie a fost admisă, interzicându-i-se secretarului de stat să îl transfere pe X în Italia până la trecerea unui termen de patru săptămâni de la decizia care urma a fi luată cu privire la acțiunea formulată de acesta.
- 21 La 19 mai 2015, X a prezentat o nouă cerere de protecție internațională în Țările de Jos. Printr-o decizie din 21 mai 2015, secretarul de stat a respins această cerere, considerând că stabilise deja că Republica Italiană era responsabilă de examinarea cererii de protecție internațională prezentate de X. Acesta din urmă a formulat o acțiune împotriva deciziei menționate în fața instanței de trimitere.
- 22 La 7 august 2015, Raad van State (Consiliul de Stat) a respins calea de atac formulată de X împotriva hotărârii Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Tribunalul din Haga, judecând în Amsterdam, Țările de Jos) din 7 iulie 2014, respingând a doua cerere de protecție internațională prezentată de X.
- 23 La 30 noiembrie 2015, X a fost informat că în cauza penală care îl privea s-a dispus clasarea.
- 24 În aceste condiții, Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Tribunalul din Haga, judecând în Amsterdam) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 23 alineatul (3) din [Regulamentul Dublin III] trebuie interpretat în sensul că Republica Italiană a devenit stat membru responsabil de examinarea cererii de protecție internațională depuse de reclamant în acest stat la 23 octombrie 2014, în pofida faptului că Regatul Țărilor de Jos era statul membru responsabil în mod normal, pe baza cererilor de protecție internațională [...] introduse anterior în acest stat, dintre care ultima era încă în curs de examinare în Țările de

Jos la momentul respectiv, întrucât [Raad van State (Consiliul de Stat)] încă nu soluționase calea de atac formulată de reclamant împotriva hotărârii pronunțate de instanța de trimitere la 7 iulie 2014 [...]?

- 2) Din dispozițiile articolului 18 alineatul (2) din [Regulamentul Dublin III] rezultă că imediat după depunerea cererii de reprimire, la 5 martie 2015, autoritățile neerlandeze ar fi trebuit să suspende [examinarea] cererii de protecție internațională, care la această dată era încă în curs de desfășurare în Țările de Jos, și că, după expirarea termenului prevăzut la articolul 24 [din acest regulament], ar fi trebuit să pună capăt examinării prin retragerea sau prin modificarea deciziei anterioare din 11 iunie 2014 de respingere a cererii de azil din 4 iunie 2014?
- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare, responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională formulate de reclamant nu a fost transferată Republicii Italiene, ci a revenit în continuare autorităților neerlandeze, întrucât pârâul nu și-a retras și nici nu a modificat decizia din 11 iunie 2014?
- 4) Autoritățile neerlandeze și-au încălcat obligația care le incumbă în temeiul articolului 24 alineatul (5) din [Regulamentul Dublin III], mai precis, de a comunica autorităților italiene informațiile necesare care să le permită acestora să verifice dacă statul italian este responsabil pe baza criteriilor stabilite în acest regulament, întrucât nu au comunicat că la [Raad van State (Consiliul de Stat)] era pendinte o cale de atac având drept obiect a doua procedură de azil?
- 5) În cazul unui răspuns afirmativ la a patra întrebare, această încălcare a obligației conduce la concluzia că, astfel, responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională a reclamantului nu a fost transferată Republicii Italiene, ci a revenit în continuare autorităților neerlandeze?
- 6) Dacă responsabilitatea nu a continuat să revină Regatului Țărilor de Jos, în condițiile predării reclamantului din Republica Italiană către Regatul Țărilor de Jos, în contextul cauzei penale care îl privea pe acesta, în temeiul articolului 17 alineatul (1) din [Regulamentul Dublin III], prin derogare de la dispozițiile articolului 3 alineatul (1) din acest regulament, autoritățile neerlandeze ar fi trebuit să examineze cererea de protecție internațională depusă de reclamant în Italia și, prin urmare, în mod rezonabil, nu ar fi avut dreptul să facă uz de posibilitatea prevăzută la articolul 24 alineatul (1) din [Regulamentul Dublin III] de a solicita autorităților italiene reprimirea reclamantului?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 25 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că statul membru în care s-a prezentat o cerere nouă de protecție internațională este responsabil de examinarea acesteia atunci când acest stat membru nu a depus o cerere de reprimire în termenele stabilite la articolul 23 alineatul (2) din acest regulament, în condițiile în care, pe de o parte, un alt stat membru era responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională prezentate anterior și, pe de altă parte, calea de atac împotriva respingerii uneia dintre aceste cereri era pendinte, în fața unei instanțe din acest din urmă stat membru, la expirarea acestor termene.
- 26 Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar să se țină seama nu numai de modul de redactare a dispoziției menționate, ci și de contextul său și de economia generală a reglementării din care face parte, precum și de obiectivele pe care le urmărește aceasta.

- 27 Domeniul de aplicare al procedurii de reprimire este definit la articolele 23 și 24 din Regulamentul Dublin III. Din cuprinsul articolului 23 alineatul (1) din acest regulament reiese că această procedură se aplică, printre altele, persoanelor prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (d) din regulamentul menționat (a se vedea în acest sens Ordonanța din 5 aprilie 2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, punctele 26 și 27, și Hotărârea din 25 ianuarie 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, punctele 42 și 43).
- 28 Această din urmă dispoziție vizează în special un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid a cărui cerere de protecție internațională a fost respinsă și care a depus o nouă cerere în alt stat membru.
- 29 Din articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III reiese că articolul 18 alineatul (1) litera (d) din acest regulament acoperă, printre altele, cazuri în care „o cerere a fost respinsă doar în primă instanță”.
- 30 Legiuitorul Uniunii Europene a prevăzut în mod specific că, în asemenea situații, statul membru responsabil trebuie să asigure că persoana în cauză are sau a avut posibilitatea unei căi de atac efective împotriva acestei decizii în temeiul articolului 46 din Directiva 2013/32.
- 31 Din moment ce acest articol 46 prevede dreptul de a exercita o cale de atac împotriva unei decizii a autorității decizionale, este necesar să se considere că articolul 18 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul Dublin III privește, printre altele, cazurile în care o cerere de protecție internațională a fost respinsă printr-o decizie a acestei autorități care încă nu a rămas definitivă.
- 32 Procedura de reprimire prevăzută la articolul 23 din Regulamentul Dublin III este, așadar, aplicabilă unui resortisant al unei țări terțe care a prezentat o nouă cerere de protecție internațională într-un stat membru, în timp ce o cerere de protecție internațională prezentată anterior în alt stat membru fusese respinsă printr-o decizie a autorității decizionale, chiar dacă această decizie încă nu a rămas definitivă în urma exercitării unei căi de atac pendinte în fața unei instanțe din acest din urmă stat membru.
- 33 Astfel, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, autoritățile din statul membru în care fusese prezentată această nouă cerere dispuneau de posibilitatea, în temeiul articolului 23 alineatul (1) din acest regulament, de a depune o cerere de reprimire a persoanei în cauză.
- 34 Totuși, în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) din regulamentul menționat, le incumba obligația de a depune această cerere cât mai rapid posibil și, în orice caz, în termenele prevăzute în această dispoziție, o asemenea cerere neputând fi formulată în mod valabil după expirarea acestor termene (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punctul 67).
- 35 Atât din modul de redactare a articolului 23 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III, cât și din economia sa generală și din obiectivele sale rezultă că, în caz de expirare a termenelor menționate, responsabilitatea se transferă de plin drept statului membru în care a fost prezentată o nouă cerere de protecție internațională (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punctul 61, și Hotărârea din 25 octombrie 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, punctul 30).
- 36 Acest transfer de responsabilitate nu poate fi împiedicat ca urmare a faptului că alt stat membru era responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională prezentate anterior și că era pendinte calea de atac formulată împotriva respingerii uneia dintre aceste cereri, în fața unei instanțe a acestui stat membru, la expirarea aceluiași termen.
- 37 În această privință, trebuie subliniat că, prin definirea cu precizie a efectelor expirării termenelor menționate la articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III, legiuitorul Uniunii a prevăzut în mod univoc că întârzierile imputabile statului membru în care a fost prezentată o nouă cerere de

protecție internațională trebuiau să implice un transfer de responsabilitate, fără a restrânge aplicarea acestei reguli la anumite proceduri de reprimire specifice și în special fără a subordona acest transfer de responsabilitate modalităților de desfășurare a procedurilor referitoare la cererile de protecție internațională prezentate anterior în alt stat membru.

- 38 Desigur, această soluție poate determina statul membru în care a fost prezentată o nouă cerere de protecție internațională să o examineze, chiar dacă o examinare a unei cereri de protecție internațională prezentate de aceeași persoană este în curs sau a fost deja finalizată în alt stat membru.
- 39 Totuși, este vorba de o consecință a alegerilor făcute de legiuitorul Uniunii, în măsura în care acesta a prevăzut, în general, un asemenea transfer de responsabilitate în situațiile acoperite de procedurile de reprimire, în timp ce domeniul de aplicare al acestor proceduri, astfel cum rezultă din articolul 18 alineatul (1) literele (b)-(d) din același regulament, acoperă, printre altele, situații în care sunt în curs sau au fost finalizate proceduri administrative sau jurisdicționale în alt stat membru.
- 40 Prin urmare, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că statul membru în care s-a prezentat o nouă cerere de protecție internațională este responsabil de examinarea acesteia atunci când acest stat membru nu a depus o cerere de reprimire în termenele stabilite la articolul 23 alineatul (2) din acest regulament, în condițiile în care, pe de o parte, un alt stat membru era responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională prezentate anterior și, pe de altă parte, calea de atac exercitată împotriva respingerii uneia dintre aceste cereri era pendinte, în fața unei instanțe din acest din urmă stat membru, la expirarea acestor termene.

Cu privire la a doua întrebare

- 41 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că depunerea de către un stat membru a unei cereri de reprimire a unui resortisant al unei țări terțe care se află fără permis de ședere pe teritoriul său impune acestui stat membru să suspende examinarea unei căi de atac exercitate împotriva respingerii unei cereri de protecție internațională prezentate anterior, iar apoi să pună capăt acestei examinări în caz de acceptare a acestei cereri de către statul membru solicitat.
- 42 Deși articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III prevede diverse obligații referitoare la consecințele unei cereri de protecție internațională, în funcție de stadiul evoluției procedurii de protecție internațională în discuție, toate aceste obligații urmăresc să asigure continuarea procedurii de protecție internațională și nu impun suspendarea sau întreruperea acesteia în vreun stat membru.
- 43 În plus, niciun element al acestei dispoziții nu indică faptul că obligațiile pe care le instituie se adresează statului membru solicitant. Economia generală a articolului 18 implică, dimpotrivă, că aceste obligații au scopul de a clarifica tratamentul care trebuie garantat persoanei în cauză, în urma transferului său către alt stat membru.
- 44 Având în vedere considerațiile care precedă, articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că depunerea de către un stat membru a unei cereri de reprimire a unui resortisant al unei țări terțe care se află fără permis de ședere pe teritoriul său nu impune acestui stat membru să suspende examinarea unei căi de atac exercitate împotriva respingerii unei cereri de protecție internațională prezentate anterior, iar apoi să pună capăt acestei examinări în caz de acceptare a acestei cereri de către statul membru solicitat.

Cu privire la a treia întrebare

- 45 Având în vedere răspunsul dat la a doua întrebare, nu este necesar să se răspundă la a treia întrebare.

Cu privire la a patra întrebare

- 46 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 24 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, un stat membru care depune o cerere de reprimire în temeiul articolului 24 din acest regulament, după expirarea, în statul membru solicitat, a termenelor prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din regulamentul menționat, este obligat să informeze autoritățile din acest ultim stat membru că o cale de atac exercitată împotriva respingerii unei cereri de protecție internațională prezentate anterior este pendinte în fața unei instanțe a statului membru solicitant.
- 47 Articolul 24 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III prevede că cererea de reprimire se face utilizând un formular standard și incluzând probe sau dovezi circumstanțiale, astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3) din acest regulament, sau elemente relevante din declarațiile persoanei în cauză, care să permită autorităților din statul membru solicitat să verifice dacă este responsabil pe baza criteriilor stabilite în regulamentul menționat.
- 48 Astfel, decurge chiar din modul de redactare a articolului 24 alineatul (5) din același regulament că obligația de transmitere de informații care revine statului membru solicitant se limitează la elementele care permit statului membru solicitat să își aprecieze responsabilitatea.
- 49 Această interpretare este confirmată de economia generală a Regulamentului Dublin III, din moment ce depunerea unei cereri de reprimire contribuie la determinarea statului membru responsabil și trebuie să permită statului membru solicitat să efectueze, în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) din acest regulament, verificările necesare pentru a-și aprecia responsabilitatea.
- 50 Or, din răspunsurile date la prima și la a doua întrebare rezultă că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care responsabilitatea statului membru solicitat se întemeiază pe expirarea termenelor prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din regulamentul menționat, împrejurarea că o cale de atac exercitată împotriva respingerii unei cereri de protecție internațională prezentate anterior este pendinte în fața unei instanțe din statul membru solicitant nu prezintă relevanță asupra determinării statului membru responsabil.
- 51 Prin urmare, informațiile referitoare la o asemenea cale de atac nu pot fi considerate utile pentru a permite statului solicitat să își aprecieze responsabilitatea și, astfel, nu trebuie transmise în mod imperativ în temeiul articolului 24 alineatul (5) din același regulament.
- 52 Această concluzie este confirmată de listele menționate în această dispoziție și care figurează în anexa II la Regulamentul nr. 1560/2003, precum și de formularul-tip pentru cererile de reprimire, care constituie anexa III la acest regulament. Astfel, aceste liste și acest formular nu se referă în niciun mod la căile de atac exercitate împotriva respingerilor cererilor de protecție internațională prezentate anterior.
- 53 În consecință, articolul 24 alineatul (5) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, un stat membru care depune o cerere de reprimire în temeiul articolului 24 din acest regulament, după expirarea, în statul membru solicitat, a termenelor prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din regulamentul menționat, nu este obligat să

informeze autoritățile din acest ultim stat membru că o cale de atac exercitată împotriva respingerii unei cereri de protecție internațională prezentate anterior este pendinte în fața unei instanțe a statului membru solicitant.

Cu privire la a cincea întrebare

- 54 Având în vedere răspunsul dat la a patra întrebare, nu este necesar să se răspundă la a cincea întrebare.

Cu privire la a șasea întrebare

- 55 Prin intermediul celei de a șasea întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 17 alineatul (1) și articolul 24 din Regulamentul Dublin III trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal la data deciziei de transfer, în care un solicitant de protecție internațională a fost predat de un prim stat membru unui al doilea stat membru în temeiul unui mandat european de arestare și se află pe teritoriul acestuia din urmă fără să fi prezentat acolo o nouă cerere de protecție internațională, acest al doilea stat membru nu poate cere în mod valabil reprimirea acestui solicitant primului stat membru și ar trebui, dimpotrivă, să decidă să examineze cererea prezentată de acesta.
- 56 Articolul 24 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III prevede că un stat membru poate, printre altele, cere altui stat membru să reprimească o persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (d) din acest regulament, care se află fără permis de ședere pe teritoriul său și fără să fi prezentat în acesta o nouă cerere de protecție internațională, atunci când apreciază că acest al doilea stat membru este responsabil în conformitate cu această din urmă dispoziție.
- 57 În măsura în care dispoziția menționată nu conține nicio cerință cu privire la metodele și mijloacele prin care persoana în cauză a intrat pe teritoriul statului membru solicitant, este necesar să se constate că legiuitorul Uniunii nu a subordonat posibilitatea de a depune o cerere de reprimire vreunei condiții în acest sens.
- 58 În acest context și având în vedere autonomia procedurilor prevăzute de Regulamentul Dublin III și, respectiv, de Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), care urmăresc obiective distincte și nu sunt de natură a se substitui reciproc, împrejurarea că intrarea pe teritoriul statului membru solicitant este consecutivă unei predări în temeiul unui mandat european de arestare nu poate ca atare să excludă depunerea unei cereri de reprimire.
- 59 De altfel, o soluție opusă ar putea descuraja statele membre să ceară predarea unui solicitant de protecție internațională în scopul desfășurării urmăririi penale, pentru a evita să li se transfere responsabilitatea de examinare a cererii sale la capătul procedurii penale, ceea ce ar fi de natură să încurajeze impunitatea și să afecteze eficacitatea represiunii penale în statul membru în cauză.
- 60 În plus, reiese chiar din modul de redactare a articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III că această dispoziție autorizează fiecare stat membru să decidă să examineze „o cerere de protecție internațională care îi este prezentată”, ceea ce presupune că această dispoziție nu are ca obiect sau ca efect să permită unui stat membru să decidă să examineze o cerere de protecție internațională care nu i-a fost prezentată.

- 61 Această interpretare este de altfel în concordanță cu obiectivul acestei dispoziții, și anume apărarea prerogativelor statelor membre în exercitarea dreptului de a acorda o protecție internațională (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 decembrie 2013, Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, punctul 57, și Hotărârea din 16 februarie 2017, C. K. și alții, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punctul 53).
- 62 Prin urmare, dispoziția menționată nu se poate opune în niciun caz depunerii unei cereri de reprimire într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care persoana în cauză nu prezentase o nouă cerere de protecție internațională în statul membru solicitant.
- 63 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a șasea întrebare că articolul 17 alineatul (1) și articolul 24 din Regulamentul Dublin III trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal la data deciziei de transfer, în care un solicitant de protecție internațională a fost predat de un prim stat membru unui al doilea stat membru în temeiul unui mandat european de arestare și se află pe teritoriul acestuia din urmă fără să fi prezentat acolo o nouă cerere de protecție internațională, acest al doilea stat membru poate cere reprimirea acestui solicitant primului stat membru și nu este obligat să decidă să examineze cererea prezentată de acesta.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 64 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

- 1) **Articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid trebuie interpretat în sensul că statul membru în care s-a prezentat o nouă cerere de protecție internațională este responsabil de examinarea acesteia atunci când acest stat membru nu a depus o cerere de reprimire în termenele stabilite la articolul 23 alineatul (2) din acest regulament, în condițiile în care, pe de o parte, un alt stat membru era responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională prezentate anterior și, pe de altă parte, calea de atac exercitată împotriva respingerii uneia dintre aceste cereri era pendinte, în fața unei instanțe din acest din urmă stat membru, la expirarea acestor termene.**
- 2) **Articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că depunerea de către un stat membru a unei cereri de reprimire a unui resortisant al unei țări terțe care se află fără permis de ședere pe teritoriul său nu impune acestui stat membru să suspende examinarea unei căi de atac exercitate împotriva respingerii unei cereri de protecție internațională prezentate anterior, iar apoi să pună capăt acestei examinări în caz de acceptare a acestei cereri de către statul membru solicitat.**
- 3) **Articolul 24 alineatul (5) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, un stat membru care depune o cerere de reprimire în temeiul articolului 24 din acest regulament, după expirarea, în statul membru solicitat, a termenelor prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din regulamentul**

menționat, nu este obligat să informeze autoritățile din acest ultim stat membru că o cale de atac exercitată împotriva respingerii unei cereri de protecție internațională prezentate anterior este pendinte în fața unei instanțe a statului membru solicitant.

- 4) Articolul 17 alineatul (1) și articolul 24 din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal la data deciziei de transfer, în care un solicitant de protecție internațională a fost predat de un prim stat membru unui al doilea stat membru în temeiul unui mandat european de arestare și se află pe teritoriul acestuia din urmă fără să fi prezentat acolo o nouă cerere de protecție internațională, acest al doilea stat membru poate cere reprimirea acestui solicitant primului stat membru și nu este obligat să decidă să examineze cererea prezentată de acesta.

Semnături